

číslo
ročník IV. 68.

MUŽ A ZLOČIN

Dobu, kterou všichni v tyto dny prožíváme, bychom mohli kvalifikovat nejrůznějšími, více, či méně přiléhavými přívlastky, ať už shodnými nebo neshodnými. Nabízím vám několik z nich :

"svobodná" : mohu zcela svobodně a bez jakýchkoli obtíží komukoli tvrdit, že nemám rád rajskou polévku ,

"spěšná" : každý někam chvátá a pospíchá; přitom je ovšem důležité neustále se rozhlížet, jinak hrozí nebezpečí, že budeme zachvázeni nějakým dopravním prostředkem ,

"studená" : všichni mravenci zalezli někam hluboko do země, takže je nemohu zašlapávat a léčit si tak řadu svých komplexů ,

"zvichřená" : jak mi referoval kolega de Press, řada úmrtí při současném větrném počasí byla způsobena neodborným přítlučením klobouků k hlavě ,

"indiánská" : řada našich měst je svědkem nájezdu peruánských folklórních skupin, které ve skutečnosti své vyžebvané peníze posílají na fond Světlé stezky ,

"opilá" : mnozí se opíjejí - 1. protože nevědí, jak bude, 2. protože tuší, jak bude, 3. nepřemýšlí o tom ,

"nebezpečná" : a zde bych se pozastavil.

Začnu příběhem. Minulý týden jsem potkal svého dobrého přítele Luboše Vrbatu v úděsném stavu. Ovázaná hlava, podlitiny na tváři, všechny končetiny v sádře. Připomínal mi nestvůrného pavouka. Na mou otázku po příčině tohoto stavu odpovídal vyhýbavě a nenápadně se snažil zahrabat pod asfalt. Brzy jsem ho však z jámy vytáhl. Rozeštkal se a slíbil mi povědět pravdu pod podmínkou, že kromě mé osoby a I.D. se to nikdo nedoví.

Co se vlastně stalo?

Vrbata se vracel minulou středu kolem desáté hodiny večerní z divadelního představení. Šel vyrovnaným krokem s hlavou plnou silných uměleckých zážitků. Nedaleko domova musel projít neosvětlenou alejí. Před sebou spatřil postavu ženy středního věku, která s namahou vlekla dvě tašky. Vrbata zapomenuv na ostražitost nabídl ženě nezištnou pomoc; měl za to, že jde z Večerky s nákupem. Tíha tašek jej překvapila. Jakoby snad táhla cihly. Což se později ukázalo jako pravda.

Po několika desítkách metrů, v místě, kde se nachází husté křoví, ho žena hrubým hlasem vyzvala, aby odbočil. Vrbata s hrůzou zjistil, že se dívá do ústí revolveru. Zcela ochromen zůstal stát, aniž se zbavil zavazadel. Tvrdým pohybem jí smýkla do křovin. Přikázala mu, aby svlékl kalhoty a byl pěkně zticha, jinakže "to do něj napere". Motiv ukrutnice byl zjevný. Luboš se zoufalým hlasem násilníci odradit snažil, nabízel jí peníze. Odpovědí mu byla facka a brutální smích. To již rvala z Vrbaty i hedvábné slipy. Nešťastného Luboše roztrásl lednový mráz. Pragikomickou se nyní jeví i jeho poznámka, že v takovém arazu "z toho asi moc mít nebude, protože ho těžko přinutí, aby...". Odpověď - další bití a slova : "S takovým si poradím ajn cvaj". A za pár okamžiků mu dokázala, že v tom má značné zkušenosti. Nešetrně ho povalila na zem, vsedla na něj a brutálně se ukojila.

Výtržnice však dosud neměla dost a jala se Vrbatu bít. Bolest jej donutila k volání: "ilegální demokracie, ilegální demokracie!" Ženština mu posměšně zlomila předloktí se slovy: "Já sama jsem její věrnou čtenářkou, vole. Kdybys nepsal tak parádní povídky, nebyli bychom se bývali setkali, hajzle. A po tobě přijdou tví kolegové, co píšou vo těch falickejch symbolech...", načež mu skočila okovanými botami na hrudník. Poté se na nebožáka vymočila a prchla v dál.

Napůl v bezvědomí se doplazil polonahý Luboš na policejní stanicí v ulici Hradební. Nejprve byl vyslýchán pro výtržnost, přičemž mu byla zlomena noha, ale nakonec mu uvěřili, výpověď zaprotokolovali a poslali ho na polikliniku. Aby všemu ještě nebyl konec, byl Vrbata i zde sexuálně obtěžován.

Toto svědectví zcela jasně dokazuje, že počet násilných trestných činů /včetně zcela specifického násilí sexuálního/ spáchaného právě ne mužích stoupá. A z řádků vysvítá, že další oběti může být kdokoli z naší redakce. Možnost ovlivnit potencionální pachatelku je mizivá. To však neznamená, že by muž byl v kritické chvíli zcela bezmocný. V situaci ohrožení však velmi záleží na jeho postoji k situaci, k násilí a nakonec i na vztahu k sobě samému.

CO MŮŽEME UDĚLAT ?

x Vše pro to, aby k situaci umožňující násilí vůbec nedošlo : Například nejezdit autostopem, nepohybovat se bez doprovodu večer v málo frekventovaných místech, nevpuštět do bytu neznámé ženy. Při styku se známými ženami musíme dát jasně najevo, kde jsou hranice. Značné procento pachatelek znásilnění pochází z blízkého sociálního okolí muže /známé, sousedky, spolupracovnice/.

x Jestliže k napadení dojde, je nutná sebeobrana : Je známo, že i když má muž za sebou odborný výcvik v sebeobraně, jeho psychické "ustrojení" mu znemožňuje ho využít. Otázka přímé fyzické sebeobrany je sporná, protože instinktivní bezhlavá obrana může agresivitu útočnice jenom zvýšit.

Tato situace je extrémně zátěžová pro oba účastníky. Proto muž musí využít svého důvtipu, schopnost reagovat a předvídat chování pachatelky. Ideálním řešením je útek. Pokud není možný, je třeba pokusit se pachatelku čimkoli překvapit, získat tak čas a možnost utéci nebo přivolat pomoc. Ukazuje se, že výkřiky "Pomoc!" nejsou ideální, protože vyvolávají v lidech pocity možného nebezpečí, jemuž je nutné se vyhnout. Redaktoři našeho časopisu by se totiž měli zdržet volání "I.D.", neboť pachatelka může být nekontrolovatelnou čtenářkou /viz. Vrbata/. Některé prameny uvádějí jako úspěšný výkřik "Hoří" nebo "MiG - 15".

x Je vhodné pachatelce o sobě něco sdělit /třeba o dětech, které čekají doma/ a proměnit se v konkrétní bytost,

x Je dobré omezit zrakové vjemy pachatelky /zhasnout, hodit jí kabát na hlavu, plivnout do očí/.

CO PAK ?

Poškozený muž cítí stud a ponížení a nejraději by na všechno co nejdříve zapomenl. V případě ale, že násilí neoznámí, čin zůstane nepotrestán a utrpení bylo tedy zcela zbytečné. Pokud se pokusí svůj zážitek a psychický úraz s tím spojený potlačit sám před sebou, dopustí se dalšího sice skrytého, ale stejně ničivého násilí na své duši.

Je ovšem na mužích samotných, jaké věci o sobě, o svých přátelích a touhách sdělují okolnímu světu a ženám zejména. Záleží též na nich, jak vychovávají své dcery k lásce, úctě a citlivosti k onomu "silnému" pohlaví.

Nemyslíte ?

Kamil Kládek

JAK TO BYLO SE SÜDMÄHREN ZEITUNG

Dlouho jsem váhal, zda reagovat na výzvu šéfredaktora JMC v článku Cause Südmähren Zeitung /ID 64/IV 8. listopadu 1992/. I když, jak pan JMC výslovně poznamenává, bude každému, kdo objasní pozadí záhadného vztahu ilegální demokracie a řečeného plátku "velmi vděčen", obával jsem se /a stále se obávám/, aby mé svědectví nebylo špatně pochopeno a pan JMC z něj nevyvodil "přísné důsledky."

O Südmähren Zeitung jsem věděl daleko dříve než pan JMC. Jeho první číslo se mi objevilo ve schránce 29. září 1992 /pocho- pitelně v souvislosti s Mnichovem./ Musím přiznat, že jsem se při jeho pročítání hodně nasmál /např. Od Mnichova k jednotné Evropě/, ale celkové fašistické a vůbec imbecilní zaměření listu mi bylo od počátku zřejmé. Vůbec jsem se nepozastavil nad tím, že se SZ ocitly právě v mé schránce. Domníval jsem se, že byla čísla roznášena hromadně /pro což se paneláky obzvlášť hodí/, nebo si prostě zahrála náhoda a ruka v kožené rukavici zavedla o moji jmenovku. Mýlil jsem se. Mezi posledními stránkami jsem našel záhadnou obálku a v ní dopis adresovaný "Ctihodnému a kx váženému bratru Horstovi." Zde je jeho plné znění:

Ctihodný bratře, /nemám žádného bratra a mít zřejmě nebudu a má sestra je daleko jakékoliv rasistické propagandě - to jen na okraj./

dostalo se Ti velké cti a byl jsi vybrán jako jeden z kandidátů Slovácko-fašistické strany. Věřme, že nezklameš naši důvěru a budeš řídit následujícími pokyny. Zítřka ve 22 hodin 30 minut se dostav do sklepa domu č.p. ... v ulici ... /přesné údaje neuvádím, neboť jak se později ukáže, nejsou podstatné, také nechci poškodit jméno majitele a nájemníků dotyčného domu/, kde Ti budou sděleny další podrobnosti.

Doufáme, že je zbytečné Tě upozorňovat na bezpodmínečné mlčení pod trestem sarti. Nepřijdeš-li, budeš to chápat jako odmítnutí naší přátelské pomoci a přispěješ tak ke své brzké likvidaci.

Komendant Grüber

Stručné, jasné. Žádná možnost volby. Nemá cenu předstírat, že jsem se tomu vysmál. Neopak jsem dostal docela obyčejný strach. Mohlo se sice jednat o nejepný žert, jenže dopis i SZ to na první pohled braly ukrutně vážně. Samozřejmě, že jsem tam nakonec šel, ale nejen ze strachu. Probudilo se ve mně cosi, co jen s odporem nazvu občanskou odvahou a odpovědností. Koneckonců to vypadalo tak, že se z toho dá vytřískat solidní materiál pro ID. Snad jsem měl upozornit kolegy v redakci /nebo aspoň pana JMC, který je dnes v překerní situaci/, ale měl jsem pocit, že s tím nemají nic společného a nechtěl jsem je zbytečně vystavovat nebezpečí života. /Poznámka o patronaci ID nad SZ totiž tenkrát ještě na zadních stránkách nebyla./

Hořce jsem litoval, že nevlastním střelnou zbraň. Pravda, máme doma na stěně šavli, ale ta by byla příliš nápadná a stejně s ní neumím zacházet /od té doby se tomu však učím/.

Vyzbrojen toliko svou hlavou jsem byl ve stanovený čas na určeném místě. Sklep to byl vlhký, špatně osvětlený jedinou, na drátě se komínající žárovkou. Rozměry se ztrácely ve tmě.

Po čtvrtroce jsem chtěl s ulehčením odejít - tak přece jen to byl vtíp! - jenže vrznutí železných dvířek v tmevém koutě všude zkažilo. Objevily se dvě postavy ve splývajících sutanách /barva nejspíše hnědá/ s kápěmi staženými tak hluboko, že jsem z jejich obličejů nezahlédl ani zbla.

"Vítej bratře," promluvil ten co stál blíže mě. Na prsou měl nějaké odznaky, který ten druhý neměl, takže nepochybně velitel. "Promiň, že jsem tě nechal tak dlouho čekat, ale museli jsme si ověřit, že jsi sám." Snad jsem kývl, protože s uspokojením pokračoval. "Jsi tedy rozhodnut vstoupit do naší organizace" Žádná otázka, bylo to prosté konstatování. "Máme z toho upřímnou radost. Já jsem komandant Grüber, ten co tě pozval. Ale neboj se, mé pravé jméno se nikdy nedozvíš. Naším úkolem dnes je seznámit tě se stanovami strany a s povinnostmi vyplývajícími pro tebe z členství v ní. Je toho mnoho, ale nelek se. Jedině železná poslušnost ti umožní nalézt v sobě zárodky vyššího bytí, Nadčlověka." Obrátil se ke svému "kolegovi" a ten mu beze slova podal svazek jakýchsi listin. Při tom se pod kápí něco zalesklo. Brýle! Měl jsem orientační bod, který mi byl úplně na hovno. Grüber mi začal z jedné listiny přednášet o tom co znám a nesním. Moc jsme ho neposlouchali.

Když skončil, rozhodně jsem kývl hlavou. Zřejmě to na něj udělalo dojem. "Těš se bratře!" pravil pateticky. "Na příštím setkání složíš přísahu Věčného života." Oznámil datum a místo následující schůzky. Otevřel jsem ústa plná otázek, ale rezolutní gesto jeho ruky mne umlčelo.

Na ulici jsem si připadal, jako bych vylezl z hrobu. Byl jsem v tom zatraceném sklepe přes tři hodiny. Strach ~~z~~ ze mne docela spadl. /netušil jsem, do čeho se řítím/ Viděl jsem se jako autora senzečních odhalení na stránkách tisku. Pulitzer se už na mě smál.

Nebudu vás unebovat detailním popisem všech těch sklepních setkání. Písma zahrnovala přibrblání záhadných, mně nesrozumitelných formulí. Setkávali jsme se pokaždé v jiném sklepe, což mi Grüber /vždycky jsem pozeal po hlase/ ozřejmál tím, že jsem ve zkušební lhůtě v hodnosti kadeta. Teprve po jejím uplynutí mi byla dána možnost proniknout do štábu celé organizace. Po celou tu dobu jsem se snažil omezit styky s okolím na minimum, abych něco nepokežil. Tímto se zpětně omlouvám všem, které jsem hrubě vyhodil ode dveří, ale nemohl jsem jinak.

Jakmile lhůta uplynula, to už bylo něco zcela jiného. Pronikl jsem do srdce celé nestvůry. Bylo to opět ve sklepe. Ovšem jak ten se lišil od těch předchozích! Rozměry připomínal podzemní garáže na 12. avenue. Dokonale osvětlen a vytopen, stěny odhlučňeny, podlaha pokryta tlustými kobarcí. Celému prostoru dominovala dvoumetrová fotografie Adolfa Hitlera umístěná čelně oproti ~~zdi~~ vchodu. Pod ní bylo poměrně člušné kaligrafické zpracování iniciál SFS /Slovácko-fašistická strana/. Místností se táhly tři dlouhé stoly, u nichž se činila snad stovky postavíček v hnědých sutanách. I já jsem vyfisoval takovou, s kápí. Potěšilo mne, že nikdo nebyl viditelně ozbrojen.

Grüber byl jen jeden z mnoha nižších šarží. Vůbec hierarchie SFS je velmi složitá a orientace v ní byla o to těžší, že jsem nemohl nikoho identifikovat podle tváře. Hodnosti byly určovány podle počtu svestik propletených vinnou révou na prsou dotyčného. Hlavu organizace jsem nikdy nezahlédl a Grüber mne upozornil, ať v to ani nedoufám. Nicméně mám své důvody pro to, abych dočasně pochyboval o její existenci.

Celé toto podzemní centrum mělo několik sekcí. Já byl přidělen k té, jež vydávala tiskový orgán strany - nám už dobře známé Südmähren Zeitung. Dále tu byly sekce styku se zahraničím /napojené přímými fexovými linkami na podobná douputa po celém světě/, ideologická sekce /jejímiž příkazy jsme se museli řídit při psaní SZ/, sekce propagandy, komerční a právní sekce atd. Zpočátku jsem měl dojem, že pracuje-li tolik lidí v tolika různých oblastech v téže místnosti u třech stolů /byť náležitě dlouhých/ musí zákonitě povstát zmatek. Nikoliv. Vše mělo svůj přesný řád a místo, pracovalo se v naprosté tichosti, pokyny byly sdělovány šeptem, u zapracovanějších členů pouhými posunky. Na vše dohlíželi bratři náčelníci, sedící u dozorčího stolu pod zmíněnou fotografií Hitlera, jímž byly pracovní stoly zakončeny.

První pracovní směna mne uchvátil. Byl jsem jako začátečník dán k ruce bratru Moeltkem. To on byl tím druhým /s brýlemi/ při mé iniciaci. Pracovali jsme u počítače IBM na základě pokynů ideologické a propagandistické sekce, které nám zedávaly hlavní témata. Tu noc jsme s bratrem Moeltkem splodili statě Osvětimská lež o Černé nebezpečí. Po celou pracovní směnu jsem litoval, že podobné prostředky nemá k dispozici ID a dokonce jsem uvažoval o požné fúzi. Byl jsem zaslepen věí tou dokonalostí a krásou a vůbec mi nedocházelo, k čemu jsem se propůjčil.

Ranní vzduch mne cestou ze směny dokonale probíral a já se zhrozil nad svou situací. Znal jsem příliš mnoho na to, abych SFS prostě po anglicku opustil. To jsem mohl rovnou skočit pod vlak. Jít na policii? Buď by se mi vysmáli a nebo by zasáhli tak nečestně, že by jím zůstali v rukou jen máhé ryby. Pak by byl můj osud taky zpečetěn. Nad reportáží pro ID jsem se jen smutně ušklíbl. Jak jsem jen mohl být tak bláhový?! Bylo to zoufalé a nezbyvalo než čekat, až se něco stane. Přicházel jsem domů nad ránem s nervy nadrcaně a senému ze sebe mi bylo špatně. Má nic netušící matka mi spílala, že prochlastám celé noci a hrozila utáhnutím finančních ventilů. Kdyby jen tužila, že mám peněz víc než nohu kdy utratit /dostávali jsme něco na způsob žoldu - královské částky!/ a kdyby jen tužila od koho!

Postupně jsem se vypracoval na samostatného redaktora domácí rubriky. Vedení si mne pochvalovalo a s bratrem Moeltkem jsme vytvořili sehrený tým. Byl mi přidělen kryptogram Pepp. V nic už jsem nedoufal... Ale můj "Anděl mi nedal zahynouti." Vše to začalo koncem října podivným příkazem sekce propagandy zmínit na zadní straně SZ spolupráci s ID. Zetrnulo mi. Klidně bylo možné, že celá má domovská redakce je někde tady, ukrytá pod hnědou kápí. Ovšem o příkazech nadřízených se nesmělo pochybovat a tak jsme uvedenou noticku zařadili na příslušné místo v každém ranním vydání. /Proč ať se pan JMC nediví. Z SZ vycházely ještě nějakou dobu a everze vůči jeho listu tak mohla narůst do olbřích rozměrů./

Dál jsem si psal své Hevel obřezán s Heroin z Izreele a byl klid. Byl klid až do té doby, než si bratr Moeltke kýchnul a spadl mu kápě. I když si ji bleskurychle natáhl zpět, byl bratr Moeltke pryč a místo něj tu zprávu o židovských zvěřvech při odsunu dával na klávesnici kolega Moták!!! Jen s krajním sebeovládáním jsem nedal nic najevo a vyčkal konce směny. V temných uličkách Východu jsem si na něj počíhal. Zprvu zapíral, ale nemělo to cenu. Věděl, že já vím a bylo mu to vidět na očích. Tak trochu s úlevou mi to všechno vysvětlil.

I on se dostal do SFS podobným způsobem. Uchytil se u SZ, i když, jak ukřivděně podotkl, ho mohli klidně dát do právní sekce.

Po určité době jeden z bratří záhadně zmizel a pro tento případ je ve stanovách klíčové, že nejžádoucí člen strany nevrhne dalšího kandidáta. Proč ale já? To Moták sám dost dobře nevědel nebo dělal, že neví. Zpočátku to chápal jako fantastickou příležitost rýpnout si do ně a taky tam nechtěl být tak sám. To on pak v zoufalství nad bezvýhodností situace i po něm příchodu podal návrh na zmínku o vztahu k ID. Doufal, že naše redakce díky svým stykům na nejvyšších místech a statistickému davu příznivců rozjede vyšetřování vedoucí k odhalení celého komplotu. Zatím se ale nic nedělo.

Motáka jsem trochu chápal, i když mi způsob, jakým mne do toho zatáhl, připadal sprostý. Nicméně aspoň měl nějaký plán, zatímco já už téměř rezignoval. Jeho ozluku jsem přijal. V rychlosti jsem si domluvil další postup: operovat co nejvíce s hlavičkou ID a jmeny jejich redaktorů. To přece nemohlo zůstat bez odezvy /jak mi bylo později potvrzeno, státní mašinerie se už pomalu uváděla do chodu./

Leč zpleťpánbů, nebylo jí třeba. Paradoxně nás zachránila vlna fašistických bojůvek v Německu. I SZ nadšeně splaudovaly adolescentním neonacistům v titulcích Dvakrát řez, potřetí pal! nebo zcela v souladu s naším plánem ID vyzyvá szylenty k ukončení teroru. V naší centrále bylo ve vzduchu opojné napětí možné příležitosti. Spojení s německými organizacemi bylo nepřetržitě a zatímco oni nám hrdě sdělovali, jak pokračují, my jsme je ujišťovali o morální podpoře. Zajímavé je, že ani v této vypjaté situaci se "Hlava" neukázala.

Konec nastal 28. listopadu. Z faxu vypadl seznam obětí rasistů. Službu konající bratr mezinárodní sekce jej dlouho pročítal a potom rázně roztrhl. Vyskočil ze stůl a s řevem začal rozkopávat obrazovky computerů a další drahou elektroniku. Pak na sobě roztrhal kutnu a před námi stál cikán jako poleno: "Tý kokotí mí zahlušilí brata!" zaječel a pokračoval v destrukci. Čekali jsme odkud se vyřítí bezpečnostní komendo nebo aspoň dávka z automatu. Ale ono nic! To byl impuls pro nás ostatní a my se k němu přidali. Dokonce i vedení. Všechno jsme rozlátili a kutny nabázeli na hromadu. Chvilí jsme hledali někoho k lynčování, ale všichni jsme se postavili PROTI! Když opadl výbuch nadšení, došlo nám s Motákem, že tam nemáme co dělat. Polovinu osazenstva totiž tvořili cikáni, druhou skinheadi. Vyběhli jsme na ulici a za námi se ozývaly první rány počnůvského masakru. Konečně svobodní!

Tak to tedy bylo sSFS. Byla to organizace, jejíž členové do jednoho stáli proti ní. SZ byl list, jehož redaktori psali dílem ze strachu, dílem pro pobavení a taky proto, že si píšete cokoli v ne dokonalé zahraniční technice, je to užitek /tím bych chtěl omluvit i časté překlepy v tomto článku včetně gramatických chyb, neboť přechod od IBM na Eosul je po jistou dobu nestravitelný/.

Vím, že jako omluva pro potíže, které SZ způsobily ID to zřejmě stačit nebude, ale doufám, že jsem leccos osvětlil. Především je třeba si uvědomit, že hlavní vinu na zprofanování našeho listu nenese SFS, ale pan Moták, který zbaběle stahoval ostatní do morálního bahna. Na druhé straně: bláboly v SZ nikdo nebrol vážně kromě těch, proti kterým byly namířeny, což svědčí o notné dávce jakkxxxješitnosti dotyčných /nechci zde uvádět přímo pana JMC/.

Omluvám tak bylo učiněno zadost. Zůstává otázka, kdo stál na počátku a zorganizoval SFS. Osobně se domnívám, že "Hlava" neexistuje. Můj soukromý názor je ten, že všechno spískala MTOPIHKNCHSNP jako dle jejich názoru "skvělý" happening, i když dokonalost jeho provedení na ně nenasvědčuje. Čert ví.

AKTUÁLNÍ KOMENTÁŘE

NEPŘESNÝ LOB

Kdo sledoval na televizních obrazovkách předvánoční diskusi předních mužů bývalé česko-slovenské politické scény, jistě zaregistroval příspěvek českého premiéra Václava Klause, dotýkající se problematiky "pěstování opozice". Pan Klaus, odmítající uměle generovanou síť opozičních stran či uskupení, prohlásil již mírně dotčen, že velmi rád hraje tenis a že vždycky raději zvítězí v poměru 6 : 0 než 12 : 11. A právě u tohoto prohlášení se na chvíli zastavme. Každý kdo zná alespoň zhruba pravidla tenisové hry / a pan Klaus je určitě zná také / ví, že výsledek 12 : 11 neznáčí ještě výhru - pro nezasevěné : Je nutno přehrát soupeře rozdílem dvou gamů /her/- čili buďto 12 : 10 nebo 13 : 11. Stav utkání při skóre 12 : 11 neznamená proto vítězství, nýbrž pouze určitou výhodu pro jednu ze stran, kterou musí potvrdit příštím vítězným gamem. Vítězí-li pan V. Klaus v tenise výsledkem 12 : 11 dá se předpokládat, že si patrně sám upravil pravidla bílého sportu. Z celého sportovní-politického faux pas se dere na světlo světa nebezpečný precedens - co když pan premiér sbírá podobným způsobem favory i na jiných kolbištích? Podle dodatečně upravených "mantinelů", podle pravidel, v nichž hraje demokratický princip druhé housle. Šlo sice jen o malé, sotva postřehnutelné přehesnutí, leč důvěryhodný dojem dostal pořádně na frak!

CO S NIMI ?

Poněkud stranou vzrušených polemik o transformaci poslanců federálního shromáždění stojí úprava postavení uklízeček budovy výše jmenované instituce - lépe řečeno zasedacího sálu FS. Pětice zkušených žen s přesně rozdělenými kompetencemi se tak z ničeho nic ocitla v nejistotě ohledně své další zaměstnanosti. Je pravděpodobné, že nově instituovaný senát bude sídlit v prostorách budovy bývalého ministerstva spojů, pošt a telekomunikací, tedy v interiéru mnohem méně náročném na úklid, nežli zasedací síň FS. Přinejmenším dvě pracovnice se tak ocitnou na dlažbě a čeká je nelehký proces rekvalifikace.

"Božka to má lehký," míní jedna z postižených, paní F.L., "ta umývala státní znak a ti noví tam určitě pověsí na zeď něco podobného. Ale co já. Jak tohle povím starýmu, to opravdu nevím!"

Božena K. dodává: "Hůžena si to maluje růžově, jenže copak já vím, jestli budu ztransformována? /ztransformována- pozn. red. I.D./ Z fyziky sem měla dycky kouli. Víte, nevděk světem vládne. Dyž ti páni hlasovali o svezích platech, tak jim byly dobrý i naše hlasy, no a teď, dyž de do tuhýho, připadá mně to, jakoby nás chtěli vodkopnout!"

K ožehavému problému se vyjádřil jako jeden z prvních poslanec ze SDS pan J. Slaný: "Přiznávám, že v návalu práce spojené s majetkovým vyrovnáním obou nástupnických států, ustoupila otázka uklízeček zasedací síně FS poněkud do pozadí. Poněvadž všech pět pracovnic - a nyní hovořím i za kolegy z jiných

[illegible]

Slova soudruha Olivy sice vzbuzují optimismus, lež po reakci pana K. Drotára /HZDS/ /citujeme týdeník "Zovretá päsť"/: "Nie!! Povedam nie! Pražské centralistiky na slovenskom vyslanectve v Prahe, to už je trochu priveľa! Ako by sme nemeli dosť českých špiónov v Bratislave! Áno, hovorím o tých, čo sa pokúšali zatiahnuť Slovensko do konfliktu s USA!" zistáva ďalší pôsobení ukladáček zasedačky FS stále ve hvězdách.

DĚLENÍM ČSFF

A cartoon illustration in blue ink. On the left, a man wearing a hard hat and safety glasses holds a microphone. In the center, a man is shouting into a megaphone. On the right, another man holds a flag that has the number '33' written on it. The scene appears to be a public announcement or a protest.

MC

Ze sbírky " Když si kocour Felix uvědomil, že... "

+++++

MARKANTNÍ ZVĚDAVOST I

Gruam kvílí
Kruá, kruá
Pílí, sílí. Nic!

Cílem svalí
Hlodá, hlodá
Hryže svaly, sic'

Obdolebdo, utaš námel
Ocimír se usmívá
Na Palouku bez "kytiček"
Sýček sází kladiva

Zbrukaš tvoří
Moře v noři
Kruá. Zase vyl

Ale dálec
Ukaž palec!
Pulec, ten tam byl

Uhrablo, to zasít sněhy
Koula čtává alekla se
Na terase ve zvonici
Ptá se prase
Dál

MARKANTNÍ ZVĚDAVOST II

Okem mrkla
Lihu srkla
Jednonožka svá

Pod pařezem
Hlínu míchla
Bulimii má

Od obřadu do svatsíně
Dopoledna na to jsou
Pod cimbuřím na Petříně
Čokoládou leze tou

A tak vice
Chladí líce
Hladem leze zas

V teplém bydle
Sní o... Rychle!
Chleba, pivo, kvas

A pak v noře pod Petřínem
Sní tu celou Sněžnou horu
Dovečer e za pochodu
Sní dál zase
O jídle

+++++

Ze sbírky "Popletená pranostika"

Nano, ví Krok ?
Ó já ! Pičí rok...

Na tři kluky
Stokoruna z ruky

Na hrob v Nice
O umrlce více

+++++

Čl. 111a) se mění takto:

a) obvodové stěny nebo její části, jejíž požární odolnost není stanovena normovou hodnotou v ČSN 73 0821 a nebyla ani ověřena zkouškou požární odolnosti, popř. zkouška požární odolnosti prokázala, že jde o požárně otevřenou plochu;

Dále se čl. 111c) mění takto:

c) otvoru buď otevřeného (např. u odkrytých výrobních nebo skladovacích prostorů), nebo uzavřeného výplní, pokud se požární zkouškou nebo výpočtem neprokáže, že se jedná o částečně nebo zcela požárně uzavřenou plochu.

Čl. 112a) se mění takto:

a) obvodové stěny nebo její části vykazující nižší požární odolnost než stanoví pol. 3 tab. 9, nejméně však odolnost odpovídající částečně požárně otevřené ploše, popř. redukované požární odolnosti určené podle ČSN 73 0851¹⁶⁾;

Dále se čl. 112c) mění takto:

c) otvoru uzavřeného výplní, o které požární zkouška nebo výpočet prokáže, že se jedná o částečně požárně uzavřenou plochu.

Znění čl. 121 se ruší a nahrazuje tímto zněním:

121. Prostupy rozvodů a instalací (např. vodovodů, plynovodů), technologických zařízení a elektrických rozvodů (kabelů, vodičů) požárně dělicími konstrukcemi musí být utěsněny. Hmoty použité pro utěsnění smějí mít stupeň hořlavosti nejvýše C 1 (podle ČSN 73 0862); těsnící konstrukce musí vykazovat požární odolnost shodnou s požární odolností konstrukce, kterou rozvody prostupují, nepožaduje se však vyšší odolnost než 60 minut (podle ČSN 73 0851).

Pro prostupy potrubí a technologických zařízení platí též čl. 211 až 213.

Prostupy vzduchotechnických zařízení musí odpovídat ČSN 73 0372.

Otvory pro technologická zařízení v požárních stropích a stěnách musí mít požární uzávěry omezující šíření tepla (uzávěry PO); tyto uzávěry mohou být nahrazeny jiným požárně bezpečnostním zařízením s experimentálně nebo výpočtově prokázanou účinností ekvivalentní požadavkům uvedeným v pol. 2, tab. 9.

V čl. 129a) a čl. 129b) se opravuje označení výšky objektu na h (místo h_p).

Dále se konec čl. 129 doplňuje o tuto větu:

Malé nákladní výtahy (ČSN 27 4332) se posuzují jako osobní výtahy.

V čl. 130 se škrtá v první větě v závorce slovo „požárníků“ a celá druhá věta prvního odstavce:

(Požární uzávěr musí mít požární odolnost nejméně 15 minut a omezovat šíření tepla (PO)).

V čl. 132c) má být označení výšky objektu k (místo h_p).

Dále se na konec čl. 132 doplňuje tento text:

Šachty a kanály pro uložení kabelů (kabelové prostory) se posuzují jako rozvody hořlavých látek podle bodu e), jde-li o vedlejší rozvody v průmyslových provozech a rozvody v provozech nevýrobního charakteru, nebo podle bodu d), jde-li o hlavní rozvody v průmyslových provozech a technologické rozvody spojů.

V čl. 134 se tab. 10 opravuje takto:

1. řádek ve sloupci povrchová úprava má být „podhledů“ (místo stěn),
2. řádek ve sloupci povrchová úprava má být „stěn“ (místo podhledů).

V čl. 148 se podbody aa) a ab) mění takto:

aa) otevíratelnými otvory (okny, dveřmi apod.) o ploše nejméně 2 m² v každém podlaží, popř. otvory, umožňujícími příčné větrání, o ploše nejméně 1 m² v každém podlaží; je-li půdorysná plocha chráněné únikové cesty v podlaží větší než 20 m², doporučuje se dimenzovat otevíratelné otvory podle půdorysné plochy cesty v podlaží, a to na 10 % při jednostranném a na 5 % při příčném větrání,

ab) větracím otvorem o ploše alespoň 2 m², umístěným v nejvyšším místě únikové cesty (schodiště), a stejným velkým otvorem pro přívod vzduchu z volného prostoru, umístěným ve vstupním podlaží nebo níže; otevírací mechanismus alespoň horního otvoru musí být vybaven dálkovým ovládáním z několika míst v prostoru chráněné únikové cesty, vždy však z úrovně vstupního podlaží,

V čl. 162 se doplňuje poslední věta takto:

... prodejny apod.) a kromě případů, kde je nejméně 90 % osob schopných samostatného pohybu.

Dále se v čl. 162 doplňuje tab. 12 poznámkou ⁴⁾ v tomto znění:

⁴⁾ U položek 1, 2, 3a) může být užito jedné cesty i v případě, že součinitel $\alpha > 1,1$, pokud počet unikajících osob není větší než 10 (podle ČSN 73 0818).

V čl. 164 se v tab. 13 ve sloupci pro jednu únikovou cestu nahrazují slova „nepřipouští se“ hodnotou 10.

V čl. 166a) se škrtá odkaz na poznámku ²³⁾, která se ruší bez náhrady.

Čl. 171 se na konci doplňuje o tento odstavec:

Pro šířku 1,5 únikového pruhu se považuje za vyhovující šířka dveří 0,8 m.